

тина мъже и жени и страхи-
во поглеждаха към бѣзоляка
и търнацитѣ. Тамъ бѣше и
кметѣтъ. Селскитѣ
пждари стискаха пу-
шкитѣ, готови за
стрелба. Една баба
разправяше:

— Откъмъ баир-
чето се изви. Опа-
ската му като на змия.
Вие се и бучи: бу-
бу-у... бу-бу-у...
Сви се надъ кжши-
тѣ и се закрепи ви-
со-око надъ крѣчма-
та. Па туку извед-
нажъ се завъртѣ —
ф-р-р... и тупна ка-
то камъкъ срѣдъ пу-
стото мѣсто.

— Въ земята е по-
тъналь! — добави
другъ селянинъ.

— Той е докаралъ
облацитѣ.

— Той, той!...

— Ами ако зме-
ятъ не е потъналь?
—зашушна дѣдоПет-
ко крѣчмарѣтъ. —
Ей така да се скриль
и да се хвърли вър-
ху насъ?

Женитѣ и децата
писнаха, като чува тия думи.
Пждаритѣ стиснаха още по-
здраво пушкитѣ и ги насочиха

къмъ пушинака. Бѣше страшно.
Облацитѣ вече надвисаха надъ
селото. Притъмнѣ и трѣсна пѣр-
вия небесенъ грѣмъ.

— Трѣбва да се
провѣри, какво има
въ бѣзето! — каза
кметѣтъ. — Който е
най-храбъръ, нека
влѣзе!

Всички мъже се
спотайваха и никой
не мръдна.

— Не ви е срамъ!
— развика се кме-
тѣтъ. — Ужъ на вой-
на сте ходили.

— На война е
друго... Тамъ нѣ-
ма змеюве, — обади
се единъ.

— Тамъ змеюве
нѣма, но и тука нѣ-
ма храбри мъже!

— Има! — оба-
дихъ се азъ извед-
нажъ. — Азъ ще
влѣза!

Всички се засмѣха.

— Сополанко! —
подвикна кметѣтъ.

Но азъ вече ти-
чахъ къмъ пустото
мѣсто. Баба изпишѣ.

— Дръжте го!

Дръжте го! — викаха мъжетѣ.
— Полудѣль е!

Смѣхъ имъ се. Прескочихъ

